

den vedtages – føre til en yderligere stærk centralisering af magten i Europa.

Der lægges således op til, at en række lovgivningsområder i fremtiden kun kan varetages af Unionen og ikke af de enkelte medlemslande (eksklusiv kompetence for Unionen). Som eksempler på sådanne lovgivningsområder kan nævnes:

- lovgivning om fri bevægelighed for personer, varer, tjenesteydelser og kapital
- lovgivning om toldunionen
- lovgivning om fælles handelspolitik
- lovgivning om pengepolitikken for de medlemslande, der har tilsluttet sig euroen
- lovgivning om bevaringen af havbiologiske ressourcer inden for den fælles fiskeripolitik
- indgåelse af internationale aftaler på medlemslandenes vegne, når dette er forudsat i unionslovgivning og det er nødvendigt for at sætte Unionen i stand til at udføre sin kompetence internt i medlemslandene eller har betydning for intern unionslovgivning.

Dertil kommer en række lovgivningsområder, hvor der gælder – og for de nye medlemslandes vedkommende i fremtiden vil komme til at gælde – en deling af lovgivningskompetencen mellem Unionen og det enkelte medlemsland. Det gælder f.eks. lovgivning om:

- det indre marked
- frihed, sikkerhed og retsvæsen
- landbrug og fiskeri
- transport
- transeuropæiske netværk
- energi
- socialpolitik
- økonomisk og social sammenhæng (kohærens)
- miljø
- sundhed
- forbrugerbeskyttelse

En så omfattende afgivelse af suveræniteten over et kort åremål sker vel at mærke ikke som resultatet af folkelige krav i de europæiske lande og gennemføres samtidig uden opbygning af demokratiske institutioner, der kan erstatte eller supplere de nationale demokratier.

Danmarks Riges Grundlov fastslår i § 20, at beføjelser, der efter grundloven tilkommer danske myndigheder, ved lov i nærmere bestemt omfang kan overlades til internationale myndigheder. Men grundloven tillader ikke – og Dan-

marks befolkning har efter Dansk Folkepartis mening aldrig accepteret – at der på meget omfattende dele af lovgivningsområdet sker en så fuldstændig afgivelse af suveræniteten, at den internationale myndighed, EU, skal kunne håndhæve en eksklusiv ret til at lovgive for den danske befolkning.

Magtstrukturen i hele EU vil i de kommende år i et hidtil ukendt tempo ændre sig fra, at parlamenter på folkestyrets grund lovgiver om det enkelte lands egne anliggender, til, at politiske afgørelser af større betydning som hovedregel slet ikke træffes af de enkelte landes folkevalgte forsamlinger, men træffes fjernt fra borgerne i et forum, der ikke har nogen folkelig forankring overhovedet, men er baseret på et samspil mellem embedsmænd og politiske elitedannelser på tværs af landegrænserne.

Etableringen af en egentlig statsdannelse, som EU-konventet med sin forberedelse af en EU-forfatning lægger op til, vil skabe en endnu større afstand mellem borgerne og de politiske beslutningstagere end før. Det skyldes ikke kun det meget store antal borgere i de europæiske nationer, der underkastes en central styring, men også, at forskelle i sprog, samfundsforhold og kultur gør det umuligt for borgerne at deltage i en fælles politisk dialog på samme måde, som man kan i Danmark og hvert enkelt af de andre deltagerlande. I praksis vil en EU-forfatning forhindre borgerne i gennem fri meningsudveksling at nå frem til en samlet stillingtagen, der kan udmønte sig i politiske beslutninger, og – i yderste konsekvens – i en demokratisk udskiftning af Unionens magthavere.

Denne udvikling vil i meget vid udstrækning komme uforberedt for de europæiske befolkninger, ikke mindst i de nye medlemslande, hvoraf de tidligere socialistiske lande gennem de sidste 10-12 år har lagt mange kræfter i at opbygge demokratiske strukturer, der tog afstand fra tidligere tiders centralisering, tyranni og undertrykkelse, og som var baseret på folkelig opbakning.

Det meget stærke underskud af demokrati, der beklageligvis vil være kendetegnende for Den Europæiske Union, kan vise sig at blive en akilleshæl, der kan føre til betydelige skuffelser og rumme kimen til stærke brydninger medlemslandene imellem og mellem befolkningerne og magteliterne indbyrdes. Konsekvenserne kan vise sig at blive sammenbrud af mange af folke-